

Sica

Direcció i guió: Carla Subirana **País:** Espanya **Durada:** 91 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama
Interpretació: Thais García, Nuria Prims, Marco Antonio Florido, María Villaverde, Lois Soaxe, María del Carmen Gesteiro, Mercedes Martelo, Jose Luis Soage, Joel Calvo, Carla Domínguez... **Música:** Xavier Font **Fotografia:** Mauro Herce **Distribuïdora:** A Contracorriente Films **Estrena a Espanya:** 19/05/2023

No recomanada per a menors de 7 anys

Versió original en gallec subtitulada en català

SINOPSI

La Sica viu en una de les costes més perilloses del món. Al costat del seu amic Suso, recorre els penya-segats a la recerca del seu pare, perdut en un naufragi. Mentre esperen l'arribada d'Ofelia, la mare de totes les tempestes, la Sica descobreix que la comunitat on viu, marcada per la brutalitat del seu oceà i pel creixent desequilibri de la natura, mai tornarà a ser la mateixa. (gencat.cat)

CRÍTICA

21/03/2023 - Carla Subirana construeix una faula profunda i emocionant la veritat de la qual procedeix de la seva narrativa màgica i alhora real

“No hi ha cap forma real de bregar amb tot el que perdem”, va escriure Joan Didion a les últimes pàgines de *De donde soy*, després de la mort del seu pare i més tard de la seva mare. La nostra vida es compon del que hem viscut, però també del que hem imaginat i somiat, desitjat i anhelat, del que diem i del que callem, dels nostres fantasmes i cerques, de les persones que estimem i són al nostre costat i de les estimades i perdudes. A la seva manera, això és el que intenta explicar **Sica**, la nova pel·lícula de la cineasta **Carla Subirana** (fins ara coneguda com a documentalista), projectada a la secció oficial del 26è Festival de Màlaga, després de passar per l'última edició de la Berlinale, a la secció Generation.

La pel·lícula explica la història de la Sica (interpretada per l'actriu no professional **Thais García**), una nena de 14 anys que acaba de perdre el seu pare en un naufragi a la Costa da Morte, a Galícia. A partir d'aquí, Subirana narra una història de duels i cerques, la manera obstinada com la Sica s'enfronta a aquesta pèrdua, aferrant-se a la possibilitat de tornada de l'estimat, al desig de saber, i com aquesta pèrdua condiciona la relació amb la seva mare (**Núria Prims**), les seves diferents maneres d'afrontar la mort. La filla, com és més propi de la seva edat, de manera il·lusa i desesperada, és a dir, sense entendre gaire bé què li ha passat; la mare, d'una manera més resignada, mirant de tirar endavant. De forma velada, la pel·lícula també parla sobre els secrets que hi ha en aquesta mort, sobre el costat en ombres que hi ha en tots nosaltres, com va escriure Dickens i va recuperar Javier Marías a *Berta Isla*, sobre el fet que “tota criatura humana està destinada a constituir un profund secret i misteri per a totes les altres”.

Hi ha alguna cosa de la mirada documental de Subirana que és molt present a **Sica**. Precisament, d'aquí procedeix una de les grans virtuts de la pel·lícula, de la seva veritat i sobrietat a l'hora de mirar i filmar el que ens envolta i ens habita. També de l'ús dels materials del documental per fer ficció. La cineasta recorre al poder al·legòric i evocador dels sons i les imatges de la natura per crear una faula plena de foscor i bellesa. Hi ha certa màgia en aquesta forma de narrar, en aquest joc amb la realitat i la fantasia, en aquesta imatge del mar que recorre tota la pel·lícula, el mar com a símbol d'aquest enigma que som cadascun de nosaltres, d'aquesta impossibilitat de desxifrar l'altre, del que mai no arribem a veure i a entendre, de pèrdua i cerca, del que ens fereix i alhora ens atrapa, del que ens trenca i també ens torna a la vida.

Un altre dels grans encerts de la pel·lícula està en la seva contenció, en la forma de narrar des de la suggestió i l'el·lipsi. Hi ha imatges i silencis que aconsegueixen expressar tot el dolor que contenen els personatges. També en la forma de trobar el seu to, a través de la mesura del ritme i del temps que els fets necessiten per ser explicats, de menys a més, sabent com i quan anar de la foscor a la llum.

Sica és una pel·lícula que aconsegueix el que pretén ser. Una pel·lícula senzilla, profunda i emocionant. Una faula la veritat de la qual prové d'aquesta narrativa màgica i alhora tan propera, d'aquest joc entre la fantasia i la realitat.

Júlia Olmo – cineuropa.org